

Όπου Θεός βούλεται...νικάται φύσεως τάξεις

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Απρίλιος του 1985. Εδώ και πέντε περίπου μήνες η μικρή Όλγα, δέκα χρόνων, με τεράτωμα στον εγκέφαλο υφίσταται μία διαδικασία ακτινοβολιών, προκειμένου να συρρικνωθεί ο μη χειρουργήσιμος όγκος που τον τελευταίο καιρό την ταλαιπωρεί με ανυπόφορους πόνους και έντονες ζαλάδες.

Οι γονείς της, δύο απλοί άνθρωποι από την Αθήνα. Οι γιατροί στην Ελλάδα από την αρχή φανέρωσαν τη δυσκολία του προβλήματος. Ελπίδα τελευταία ο Θεός κυρίως και λίγο η Αμερική. Ένας συγγενής τους από τη Βοστώνη, μεγαλόκαρδα τους προσκαλεί. Εκεί, τους είπε, υπάρχει το καλύτερο νοσοκομείο παιδών στον κόσμο. Μαζεύουν τα αναγκαία και αμέσως οι άνθρωποι φτάνουν στον τόπο των τελευταίων ελπίδων τους...

...Με αυτό το δράμα συνοδό παρατάνε τις δουλειές τους και φτάνουν όλοι μαζί στην Αμερική, χωρίς να γνωρίζουν πότε, πώς και αν όλοι θα γυρίσουν πίσω. Τους συντροφεύει όμως και απλή, αυθεντική, δυνατή πίστη. Εδώ και ενάμιση χρόνο έπεσαν στα χέρια τους κάτι κασέτες με κηρύγματα που τους άλλαξαν εντελώς την προοπτική. Τους πλημμύρισαν με πίστη. Πίστη που βγαίνει από μέσα.

Και η απάντηση του Θεού; Όταν δεν πήγαιναν στην εκκλησία, η γέννηση της Όλγας. Μόλις στράφηκαν σ' αυτήν, ο καρκίνος!

Γιατί τα κάνει αυτά ο Θεός; Γιατί εκφράζεται όπως δεν θα θέλαμε κανένας και καθόλου; Μήπως τελικά πιστεύουμε σε Θεό που δεν υπάρχει και αγνοούμε τον Θεό της αλήθειας που πρέπει να ανακαλύψουμε, όπως Αυτός είναι και όχι όπως εμείς Τον θέλουμε;...Ο γιατρός μετά από μια σύντομη εισαγωγή μπαίνει στο θέμα:

-Η Όλγα, όπως γνωρίζετε, έχει έναν όγκο στην τρίτη κοιλία του εγκεφάλου, που δεν χειρουργείται. Προσπαθήσαμε να τον ακτινοβολήσουμε, με την ελπίδα ότι θα τον περιορίζαμε αρκετά. Η Όλγα ανταποκρίθηκε πολύ καλά. Τόσο, που μας έδωσε ελπίδες. Δυστυχώς όμως, στο σημείο αυτό οι δύο γονείς της τεντώθηκαν, προχθές έπεσε σε βαρύ κώμα από το οποίο καθώς δείχνουν οι εξετάσεις δεν θα επανέλθει.

Ο πατέρας αναλύεται σε λυγμούς. Η μητέρα κρατάει.

-Δηλαδή γιατρέ, μιλήστε μας ανοιχτά.

-Κρίνω ότι η Όλγα δεν θα τα καταφέρει, τελειώνει από στιγμή σε στιγμή.

-Τι εννοείτε από στιγμή σε στιγμή, γιατρέ; Τόλμησα να ρωτήσω.

-Εννοώ τώρα που μιλάμε, σε λίγες ώρες, ίσως κατά τη διάρκεια της νύχτας. Νομίζω ότι, κατά πάσαν πιθανότητα δεν θα το βγάλει το βράδυ. Θα μπορούσα να σας έδινά ένα θεωρητικό όριο μέχρι και την αυριανή ημέρα.

-Δηλαδή γιατρέ, τώρα μόνον ένα θαύμα, λέγει μητέρα.

-Ναι, μόνο θαύμα, επαναλαμβάνει ο γιατρός.

Ο πατέρας συνεχίζει να κλαίει με συγκρατημένους λυγμούς.

-Γιατρέ, εμείς θα θέλαμε πολύ να σας ευχαριστήσουμε για όσα έχετε κάνει τόσο καιρό για την Ολγίτσα μας, συνεχίζει η μητέρα. Μπορεί να χάνουμε ανθρώπινα τη μάχη, αλλά εμείς ετοιμαζόμαστε για ένα θαύμα. Ή, παρά τις προβλέψεις σας, να γίνει η κορούλα μας καλά, ή να γίνει αγγελούδι στο θρόνο του Θεού. Μικρό θαύμα είναι αυτό; Ξέρετε τι καλό κοριτσάκι που είναι; Εμείς βέβαια προσευχόμαστε με όλη μας τη δύναμη για το πρώτο. Αυτή είναι η ολιγοπιστία μας. Αν όμως ο Θεός επιτρέψει το δεύτερο, τότε θα το δεχτούμε κι αυτό σαν δώρο. Απλά, τώρα πρέπει να στραφούμε εξ ολοκλήρου στον Θεό. Το λάθος μας είναι ότι έπρεπε να το είχαμε κάνει νωρίτερα. Βλέπετε εμείς πιστέψαμε πρώτα στους γιατρούς και μετά στο Θεό.

Έτσι είναι. Η πίστη σας είναι αυτή που τώρα θα σας βοηθήσει, λέγει ο γιατρός.

-Όχι γιατρέ, δεν βοηθάει η πίστη. Αυτή είναι ανθρώπινη, δικό μας πράγμα. Αυτός που βοηθάει είναι ο μόνον ο ίδιος ο Θεός.

Σε όλα αυτά εγώ, ένας απλός μεταφραστής, αλλά και ένας εμβρόντητος ακροατής. Τι δύναμη, τι πίστη είχε αυτή η γυναίκα! Και τούτο γιατί δεν έδειχνε να είναι ψυχολογικός ο λόγος της, ούτε κηρυγματικός. Έδειχνε να βγαίνει πηγαία και αυθόρμητα, με χαρακτηριστική λιτότητα και ψυχραιμία, πείθοντας ότι, τι λέει

αντανακλά με διαύγεια τον βαθύτερο κόσμο της. Αξιοπρέπεια, ηρεμία, ευγένεια, αυτοέλεγχος αληθινότητα έβγαιναν από το στόμα της. Το ίδιο και από τα μάτια της, που τόση ώρα εκφράζουν ελπίδα και δεν έχουν στάξει ούτε ένα δάκρυ.

Είναι 10:30 το βράδυ. Η Όλγα ακόμη κρατάει. Ο κ. Κώστας και η κα Μαρία, οι υπέροχοι αυτοί γονείς, ήρεμοι προετοιμάζονται για όλα, αλλά ελπίζουν και προσεύχονται για το μικρό θαύμα, όπως λένε. Ο Θεός που την έφερε στη ζωή – αυτό ήταν το μεγάλο θαύμα – δεν μπορεί να την κρατήσει; Απλά το πρόβλημα λένε, είναι οι αμαρτίες τους!!!

Στις 11:00 μ.μ. ήλθαν με το ασανσέρ τα πτυσσόμενα κρεβάτια για τους συνοδούς, με μαξιλάρια και σεντόνια. Το Νοσοκομείο αυτό είναι εκπληκτικό. Οι κοινωνικές υπηρεσίες του προνοούν για όλα. Πολιτική του Νοσοκομείου είναι οι γονείς να διανυκτερεύουν, όταν το επιθυμούν με τα παιδιά. Οι γονείς της Όλγας όμως δυσκολεύονται να κοιμηθούν. Προτιμούν να συζητήσουμε λίγο και να αγρυπνούν. Ο γιατρός εξ άλλου είχε πει ότι η Όλγα δεν θα την έβγαζε τη νύχτα. Η πίστη τους απερίγραπτη. Μιλούσαν για τα θαύματα σαν για απλά και φυσικά γεγονότα. Συζητούσαν για την αιωνιότητα όπως συνήθως κάνουμε για την καθημερινότητα. Το θέλημα του Θεού, όποιο και αν ήταν, θα αποτελούσε τη μεγαλύτερη ευλογία. Απλά στη μία περίπτωση θα το βίωναν ως απέραντη χαρά, ενώ στη δεύτερη ως διαβίου πάλη με την αλήθεια. Το δεύτερο, το δύσκολο, τους φάνταζε πιο αυθεντικό. Το πρώτο όμως, πιο επιθυμητό.

Η Όλγα έβγαλε τελικά τη νύχτα. Η χρονική εκτίμηση του γιατρού απέτυχε. Ποιός ξέρει; Θα μπορούσε να αποτύχει και η ιατρική του γνωμάτευση. Είναι τόσο ωραίο μερικές φορές να διαψεύδεται η επιστήμη!

Η Όλγα άντεξε και ολόκληρη τη Δευτέρα. Το βράδυ επιστρέφοντας από την εργασία μου πέρασα να τους ξανασυναντήσω. Οι γονείς αποφάσισαν να πάρουν το παιδί στην Ελλάδα να πεθάνει εκεί. Τη Δευτέρα έγιναν όλες οι απαραίτητες διατυπώσεις. Τελικά κανονίστηκε να φύγει, αν θα ζούσε, την Τετάρτη 1η Μαΐου 1985 με την πτήση της Ολυμπιακής από Νέα Υόρκη. Έμεινα πάλι ως αργά, απολαμβάνοντας την απίστευτη χάρη αυτών των ανθρώπων και περιμένοντας την αναχώρηση της Όλγας, είτε με το αεροπλάνο για την Ελλάδα, είτε με τους αγγέλους για την αιώνια πατρίδα. Στιγμές έντονες, πολύ αληθινές. Δίπλα σ' έναν κόσμο εμπειρική πίστewς απροσμέτρητου μεγέθους.

Τρίτη 30 Απριλίου το πρωί. Χτυπάει το τηλέφωνό μου. Η μία από τις τρεις κυρίες, με τις οποίες είχα επικοινωνήσει την προηγούμενη, μόλις είχε μιλήσει με τον πνευματικό της τον γνωστό π. Πορφύριο. Έχει φήμη προορατικού ανθρώπου. Παγκοσμίως γνωστός. Άγιος άνθρωπος. Βλέπει σε μέρη που δεν λειτουργεί η ανθρώπινη όραση. Της είπε, λέει, ότι θα κάνει και αυτός την προσευχή του, αλλά

να μην τον αφήσουμε μόνο. Και έχει ο Θεός. Εύκολο συμπέρασμά της ότι υπάρχει ελπίδα.

Η Όλγα άντεξε και την Τρίτη. Το βράδυ στις 10 περίπου φτάνω για τη συνηθισμένη μου επίσκεψη – φροντιστήριο πίστewς. Μπαίνω στο δωμάτιο και αντικρίζω μια ένα ασυνήθιστο για αμερικάνικο νοσοκομείο θέαμα. Η Όλγα στο κρεβατάκι της, στη γνώριμη δική της μακαριότητα. Ο κ. Κώστας λίγο πιο απόμερα. Η κα Μαρία, η μητέρα, μαζί με την κα Βασιλεία, μια εκπληκτική Ελληνοαμερικανίδα εθελόντρια, αληθινή μάνα όλων αυτών των παιδιών, δίπλα – δίπλα διαβάζουν μια άγνωστη σε μένα παράκληση. Έχουν ανάψει θυμίαμα, ακούμπησαν μια εικόνα της Παναγίας πάνω στο παιδί, τοποθέτησαν και ένα καντηλάκι και προσεύχονται. Εγώ κάθομαι ακριβώς δίπλα στην πόρτα. Είχαν λίγο λαδάκι από την Παναγιά της Τήνου και λίγο από την Παναγιά την Κανάλα – πρώτη φορά το άκουγα αυτό το όνομα. Σταυρώνουν το μέτωπο, το στήθος, το δεξί και το αριστερό χέρι. Το παιδί ακίνητο. Μόλις σταυρώνουν το αριστερό πόδι, η Όλγα το λυγίζει, το κατεβάζει και επαναλαμβάνει ρυθμικά την ίδια κίνηση. Τίποτε άλλο. Οι δύο γυναίκες ξεσπούν σε σπαρακτικές κραυγές.

-Παναγία μου κάνε το θαύμα σου και σταυροκοπιούνται, φιλώντας το μέτωπο της Όλγας, που όμως παραμένει βυθισμένη κατά τα άλλα στον κόσμο της. Το παιδί ησυχάζει. Σε λίγη ώρα πλησιάζει η μητέρα.

-Μας ακούς Ολγίτσα μου;

Η Όλγα ελαφρά νεύει καταφατικά.

-Άνοιξε κοριτσάκι μου τα μάτια σου.

Το κορίτσι τεντώνει σε μια αποτυχημένη προσπάθεια τα μάτια του.

-Δώσε ένα φιλάκι στην κυρία Βασιλεία.

Ρυθμικά σαλεύουν τα χείλη της.

Εγώ ορθολογίζομαι. Σίγουρα έχουμε την τελευταία αναλαμπή. Ρωτώ την Debbie αν έχει όλα τα χαρτιά έτοιμα για τη νοσοκόμα – η βάρδια αλλάζει στις 11 μ.μ. – γιατί όλα δείχνουν πως σε λίγες στιγμές το παιδί θα αναπαυθεί.

Η ώρα περνάει. Η Όλγα επανήλθε στην προηγούμενη κατάσταση. Πλήρης σιωπή και ακινησία. Απόλυτη απουσία επικοινωνίας και αντανακλαστικών. Κανείς δεν τολμά να την ταραξεί. Περρασμένα μεσάνυχτα. Η κα Μαρία δεν κρατιέται, σκύβει και φυλάει το κοριτσάκι της στο μέτωπο. Αυτό σαν κάπως να ανταποκρίνεται. Μάλλον είναι της φαντασίας μας. Οι γυναίκες είναι σίγουρες ότι κάτι έχει αλλάξει.

Ο κ. Κώστας, συγκινημένος, παρακολουθεί την κατάσταση με απορία. Εγώ πάλι ορθολογίζομαι. Τίποτε δεν μου βγάζει από το μυαλό ότι στην καλύτερη περίπτωση μιλάμε για μικροαναβολές. Το παιδί στην ουσία έχει τελειώσει. Δεν έχω την παραμικρή ελπίδα. Η κα Βασιλεία μου λέει πως δεν έχω πίστη. Ποιος ξέρει; Μπορεί και να 'χει δίκιο...

Ο γιατρός έλεγε πως η Όλγα θα τελειώσει το βράδυ της Κυριακής. Βρισκόμαστε στην Τετάρτη και το κοριτσάκι σταδιακά, αν και διακριτικά, αφήνει κάποιες ασαφείς ανάσες ζωής και επικοινωνίας. Και μας χωρίζει στους πιστεύοντες που ελπίζουν για ζωή και στους σκεπτόμενους που περιμένουν τον θάνατο. Εγώ ζω στην κρυάδα των δεύτερων και με παρέα τη λογική μου αποχαιρετώ την οικογένεια για την Ελλάδα... Ένα ειδικό ιατρικό όχημα μεταφέρει το παιδί στη Νέα Υόρκη στην κατάσταση που περιγράψαμε. Συνοδεία νοσοκόμου θα μεταφερθεί με το κρεβατάκι του στην Ελλάδα. Εκεί αποφασίστηκε να πεθάνει...

Την Παρασκευή τηλεφωνούμε σε κάποιο τηλέφωνο που μας έδωσαν για να μάθουμε τα νέα. Η Όλγα λένε σταδιακά βελτιώνεται, αλλά είναι ακόμη σε λήθαργο. Απλά, κάπως επικοινωνεί. Θα κάνουν εξετάσει το Σάββατο. Κανονίσαμε τηλεφωνική επικοινωνία την Τρίτη, δέκα ημέρες μετά οριστική διάγνωση του επικείμενου θανάτου.

Προσπαθούμε ατέλειωτες φορές να τους βρούμε. Καμία απάντηση. Υποθέτουμε ότι η Όλγα τελείωσε και οι γονείς της πήγαν στο χωριό να την θάψουν και κάπως να ξεκουραστούν. Ύστερα από άλλες δύο εβδομάδες βρίσκουμε έναν παπά και της διαβάζουμε ένα τρισάγιο από την ...καρδιά μας.

Πέρασε ο Μάϊος, πέρασε ο Ιούνιος, μπήκε και ο Ιούλιος. Καμιά πληροφορία δεν άλλαξε το σκηνικό. Ήλθαν άλλα παιδάκια στο Νοσοκομείο από την Ελλάδα, ανάλογες εντάσεις, ανάμεικτη η χαρά με τον πόνο σε καθημερινή βάση.

Δευτέρα 8 Ιουλίου. Μόλις έφθασα στην Αθήνα από το Λονδίνο. Σκέφθηκα να δοκιμάσω να κάνω μερικά τηλεφωνήματα. Παίρνω και την κυρία Μαρία και τον κύριο Κώστα. Μπορεί να έχουν επιστρέψει.

-Ποιος είναι παρακαλώ;

Ακούγεται μια λεπτή παιδική φωνούλα από την άλλη μεριά του καλωδίου.

-Είμαι η Ολγίτσα, απαντά η παιδική φωνή.

-Η Ολγίτσα; Ποια Ολγίτσα; Ξαναρωτώ αμήχανα.

Μου λέει πλήρες το όνομά της και με αρκετή σπιρτάδα εκφράζει με επιτυχία την

υποψία της για την ταυτότητά μου. Η Παναγίτσα, λέει, έκανε το θαύμα της και με προσκαλεί να πάω στο σπίτι τους για να της κάνω ερωτήσεις στη Γεωγραφία, στην Αριθμητική κλπ. Προσκαλεί εμένα αυτή, της οποίας εγώ βιάστηκα να κάνω και το τρισάγιο. Για την ψυχή της...

Ζητώ τη μητέρα της στο τηλέφωνο.

-Τις Θεός μέγας ως ο Θεός ημών! Μου λέει με την καρδιά της η κα Μαρία.

Κλείνω το τηλέφωνο και φεύγω. Κατ' ευθείαν στο σπίτι. Μου ανοίγει την πόρτα ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Είχαν αρχίσει να φυτρώνουν τα μαλλάκια της. Ήταν λίγο υπερκινητική, αλλά εκφραστική και ολοζώντανη. Της έκανα και τις ερωτήσεις που μου ζήτησε. Απαντούσε χαριτωμένα. Ένωθα να παίζω μαζί της. Ένωθα να με έχει προδώσει και ο ορθολογισμός μου. Δεν πίστευα αυτό που έβλεπα. Η ζωή της Όλγας αποτελεί το ισχυρότερο ως τώρα ράπισμα της ολιγοπιστίας μου.

Έχουν περάσει είκοσι πέντε χρόνια. Η Όλγα έχει τελειώσει το Πανεπιστήμιο, δίνει χαρά και σοφία στους γονείς της, έχει αποκτήσει και μικρότερη αδελφή, 'έχει γίνει ολόκληρη κοπέλα, έχει διαψεύσει τους καλύτερους επιστήμονες στον κόσμο, έχει ξεσχίσει και τη λογική και την εμπειρία των στατιστικών και των αισθήσεων, έχει επιβεβαιώσει ότι «όπου ο Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις» και ότι πράγματι και στις μέρες μας «ζει Κύριος Παντοκράτωρ».

apfilipposgrammatikous.blogspot.com

Πηγή: http://pneumatikixara.blogspot.gr/2011/08/blog-post_3672.html#more